

[Mimi Jakobsen]

40.000 eller 100.000, eller hvor meget det er, Fremskridtspartiet vil have det ned.

Vi ser på den offentlige sektor ud fra den synsvinkel, at der er nogle opgaver, der skal løses, og så må der et eller andet antal offentligt ansatte til at gøre det. Vi har ikke sagt, der skal 700.000 eller 500.000 eller 800.000. Det er det, Fremskridtspartiet gør. Der er ikke noget helligt tal for os. Men der er nogle opgaver, som vi gerne ser løst – over for hr. Behnkes pensionister f.eks.

Kofod-Svendsen (KRF):

Ikke alene i taler, men også i flere artikler både af hr. Svend Auken og andre ledende Socialdemokrater har man gjort meget ud af teoretisk at begrunde, hvorfor man stemmer nej til årets finanslovsforslag.

Man har også formuleret positivt, hvilke forudsætninger der skal være til stede for, at man kan stemme for et finanslovsforslag:

Punkt 1. Regeringen skal være god,

Punkt 2. Finansloven skal være god, og én af de to betingelser skal være opfyldt.

På den baggrund kan jeg ikke lade være med at spørge: Er man i opposition og ønsker at få regeringsmagten, mener man så, at regeringen er god? Man må vel mene, at man selv kan gøre det bedre. Derfor kan jeg vanskeligt se, at hr. Svend Auken i opposition nogen sinde kan få opfyldt, at den regering, man ønsker erstattet af en anden, er god.

Når man er i opposition og mener, at en regering ikke kan være god, kan man vel ikke forestille sig, at en dårlig regering kan lave en god finanslov. Derfor er det, hr. Svend Auken reelt siger, at hvert års finanslov skal væltes, når man er i opposition. Og det er efter min bedste overbevisning en ny principiel situation, hr. Svend Auken her har introduceret. Man vil virkelig gøre finansloven til en lov helt på linje med alle andre love, når man foretager sin afstemning.

Det tager vi så til efterretning er Socialdemokratiets nye politik. Vi er uenige.

Dernæst vil jeg gerne citere lidt fra en, jeg synes, meget spændende leder i Det Fri Aktuelt fra den 2. december, for dér siger lederskribenten:

»Hvad angår social fordeling, er den finanslov, som regeringen nu har samlet flertal omkring, ikke det værste, man har set. På den baggrund er det uforståeligt, at Socialdemokratiet fredag besluttede sig til at stemme imod loven.«

Det er nemlig den rigtige karakteristik, at det er en ganske god social fordeling, der ligger i finansloven. Og man spørger videre i lederen:

»Hvordan kan man begrunde, at Socialdemokratiet i december 1982 stemte for den finanslov, der repræsenterede Schlüterregeringens hidtil mest dramatiske anslag imod velfærdsstaten, når prætiat den 14. december i år stemmer mod en lov, hvor besparelserne faktisk i meget stor udstrækning vender den rigtige vej rent fordelingsmæssigt?«

Hvad er det afgørende nye, der gør, at Socialdemokratiet nu må stemme imod en finanslov, mens man i 1982 stemte for? Der er altså foregået noget i Socialdemokratiet. Det er dér, ændringen er sket.

Herefter vil jeg sige lidt om den almindelige økonomiske politik. Det er da rigtigt, at vi har en lang række problemer. Vi har en alt for stor udlandsgæld, der er en alt for stor indlandsgæld, og arbejdsløsheden er alt for stor. Men der er heldigvis nogle lyspunkter.

Et af dem er de sidste måneders handelstal, som jo virkelig er glædelige. Og når vi i år får underskud på betalingsbalancen, skyldes det, at vi har fortidens synder at slås med, for hvis vi ikke havde levet over evne en lang række år og havde haft de enorme gældsrenter at slås med, havde vi jo haft et flot betalingsbalanceresultat i år.

Noget andet, som jeg synes er opmuntrende, er, at lønstigningen er så moderat. Vi har virkelig i en længere periode ligget under udlandets lønstigning. Men det skal også fortsætte; nu må vi ikke glæde os over, at det har været godt i nogle måneder, og så give los.

En tredje ting, som jeg synes er opmuntrende, er, at den private opsparing vokser. Forhåbentlig ødelægges væksten i den private opsparing ikke af, at renteaftgiften fjernes. I den forbindelse må jeg opfordre skatteministeren til meget nøje at følge udviklingen og til at komme med initiativer, som virkelig fremmer den private opsparing, så den udvikling, der er i gang på dette område, kan fortsætte. Nu må vi altså ikke få et lånefinansieret forbrug, som vi havde det for få år siden, og som skabte det dramatisk store betalingsbalanceunderskud, vi alle husker med gru. Den advarsel bliver jeg nødt til at komme med og vil så tilføje, at Kristeligt Folkeparti meget gerne vil medvirke til initiativer, der fremmer den private opsparing.